

Evne til Samarbejde. Kongressens første og vigtigste Punkt blev Diskussionen om Alliancens Fremtid.

Den „Internationale Kvindevalgrets Alliance“ blev stiftet for ca. 15 Aar siden med det ene Formaal at arbejde for Opnaaelse af Kvinders politiske Valgret i alle Lande. Man var nu naaet saa vidt at 21 af de 31 i Alliancen staaende Lande havde naaet Maalet. Hvorledes laa da Fremtidsarbejdet? Var der mere og andet tilbage end at støtte de Lande, der endnu ikke var naaet frem? Et næsten enstemmigt Ja var Svaret — fremsat paa vidt forskellige Tungemaal. „Valgretten er kun Midlet, Midlet til at sikre os de Fremskridt, der giver Mænd og Kvinder fuld Ligeret paa alle Omraader.“

Erfaringerne fra alle de „frigjorte“ Lande gik ud paa, at „Kvindeorganisationer“ fremdeles var absolut nødvendige, dels for at dygtiggøre Kvinderne til deres statsborgerlige Pligter, dels for at sikre Opnaaelsen af Kvindernes endnu uopfyldte Krav, hvoriblandt uhindret Adgang til Uddannelse og Arbejde, Adgang til alle Embeder, Hverv og Stillinger, samme Løn for samme Arbejde, lige Moral for Mænd og Kvinder, Ligeret i Ægteskabet og overfor Børnene, Afskaffelse af enhver Form for offentlig Prostitution.

Dansk Kvindesamfunds Medlemmer vil heraf se, at vort Program, vort Arbejde, som det blev ændret og tilrettelagt, efter at vi i 1915 opnaaede Valgretten herigenem har faaet international Stadfæstelse; Verden over vil Kvindeorganisationer fremtidig arbejde paa samme Maade, som vi, med samme Formaal for den samme store Idé. Vi tog ikke fejl, vort Arbejde var ikke tilende med Valgretten. Amerikas, Englands, Tysklands, Frankrigs, Skandinaviens, Hollands, Japans, Indiens og endnu mange flere Landes Kvinder vil som vi, føler, tænker og tror som vi. Maa da ikke al Tvivl vige hos de tvivlende, al Kølighed hos de lunkne og kolde. Styrket i min Tro, opmuntret til fortsat Arbejde vender jeg hjem fra Kongressen med søsterlige Hilsener fra vore Søstre Verden over.

Dansk Kvindesamfund er et Led i en stærk international Kæde af Søsterorganisationer, selv styrket og styrkende de andre vandrer vi nu videre frem. Julie Arenholt.

P. S. Efter at ovenstaaende var gaaet i Trykken læser jeg i „Tidens

Kvinder“ for 19de Juni et kortfattet Referat af Kongressens Forhandlinger. Paa et enkelt Punkt er dette Referat saa misvisende, at jeg føler mig forpligtet til at korrigere det. „Tidens Kvinder“ skriver, at et Forslag gaaende ud paa at lade Alliancen fortsætte sin Virksomhed, indtil alle Lande havde givet Kvinderne Stemmeret, blev det Grundlag, paa hvilket Alliancen foreløbig lever videre. Dette er ikke rigtigt.

Med overvældende Flertal blev det besluttet, at Alliancen skulde fortsætte og udvide sit Program til — foruden den fortsatte Kamp for Kvinders Valgret — at omfatte Arbejdet for Gennemførelsen af en virkelig Ligestilling mellem Mænd og Kvinder. Fremtidens Arbejdsprogram blev detaljeret udformet og vedtaget af Kongressen efter først at have været underkastet en indgaaende Udvalgsbehandling.

Alliancens Fremtid er saaledes sikret og dens Program fast og klart formet i Overensstemmelse med Kvindegængs Krav.

Ægteskabslovene i Landstinget.

(Fortsættelse af Hr. Steinckes Indlæg.)

Den Anke, der fra forskellige Sider er rejst mod Lovforslaget til de ny Ægteskabslove, at de giver for let Adgang til at opløse Ægteskabet, imødegaar Hr. Steincke, under det Synspunkt, at der vindes intet ved gennem selve Loven at udelukke Opløsningen af et Ægteskab, som allerede er brudt sammen, og Aarsagerne til, at der findes saa mange Ægteskaber, hvor dette er Tilfældet, finder Taleren i Erhvervssamfundets Opløsning af Hjemmene, i den moderne Dans om Guldkalven, den nervøse Jagen efter at tjene Penge, i hele den europæiske Civilisations materielle Struktur med Foragt for de moralske Livsværdier og udpræget Dyrkelse af Individualismen, kort sagt, det er de økonomiske Grundforhold i Samfundet, der er det afgørende, og ikke det, der staar i Lovparagrafferne. Efter den gældende Lovgivning begunstiger man Indgaaelse af letsindige Ægteskaber og vanskeliggør Opløsningen af dem, men efter dette Lovforslag modvirker man snarere Indgaaelse af let-

sindige Ægteskaber og letter deres Opløsning. Han kan ikke se noget ondt heri, saa længe Ægtefællerne blot ikke staar sig ved at løbe deres Vej, saa længe Ansvarsløsheden blot ikke belønnes af Samfundet, og det kan han ikke se vil blive Tilfældet i Kraft af dette Lovforslags Bestemmelser, i hvert Fald ikke, hvis man foretager enkelte Ændringer paa specielle Omraader.

De Principper, der ligger til Grund for Forslaget kan Hr. Steinckes Parti tiltræde, om end der ønskes en nærmere Diskussion om de specielle Afsnit, saaledes forekommer det ham angaaende Reglerne for Forlovelser, at det maa under Nutidens Opløsning fastslås i Loven, hvad man forstaar ved Forlovelse, thi „et simpelt Ægteskabslofte angages jo ikke at have nogen særlig Retskraft, end ikke i al Almindelighed, selv om det følges af en Besvangrelse.“

Hvad det Krav angaar, at „den, der lider af smittefarlig Kønssygdom eller Epilepsi, kun maa gifte sig, naar den anden Part véd det og begge har faaet Vejledning af en Læge“, da anser Hr. S. Princippet heri for rigtigt; han kunde endogsaa af Hensyn til disse Sygdommes tiltagende Udbredelse tænke sig at gaa videre i sin Fordring i Lighed med, hvad der sker i Amerika, Norge og Sverige, men han anser Gennemførelsen for Regelen meget uheldig, fordi den vil afføde Løgn og Udflugter, og hævder, at det bør være en Ægteskabsbetryggelse for enhver, at præstere Lægeattest.

Hr. S. støtter den Regel, hvorefter det skal opgives ved Indgaaelse af Ægteskab, om man i Forvejen har Børn udenfor Ægteskab. Lysning anser han for en Antikvitét, uden praktisk Betydning for Nutiden. Angaaende Spørgsmaalet Vielse er han „absolut Tilhænger af den almindelige borgerlige Ægteforening“.

I Afsnittet om Ægteskabets Retsvirkninger behandles indgaaende Hustruens Stilling i Hjemmet og Fordringen om, at hun ikke skal føle sig forsørgt af Manden og fuldkommen afhængig af hans Indtægter og egenmægtige Bestemmelse af disses Anvendelse. Han billiger med Glæde den Betragtning, der ligger til Grund for disse Bestemmelser, og det er næppe rigtigt, naar man fra anden Side taler om, at Ægteskabet herved forvandles til en